

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/12/2013
Identifikačné číslo spisu:	6610010907
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Karabín
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6610010907.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obvinenému S. G. pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 25. apríla 2013 v Bratislave dovolanie obvineného S. G. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Mariana Dzurošku, advokáta Advokátskej kancelárie so sídlom na Hviezdoslavovej ul. č. 468/31 v Rimavskej Sobote, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. októbra 2012 sp. zn. 4 To 57/12 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného S. G. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu v Lučenci z 3. mája 2012 sp. zn. 22 T 281/2010 bol obvinený S. G. uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 13. 6. 2009 o 6.33 hod. v traťovom úseku železničnej trate č. XXX v medzistaničnom úseku železničná stanica C. - zastávka T., v kilometrickej polohe XX,XXX v dôsledku toho, že obv. Ing. R. ako vedúci prác nevydal príslušným vedúcim pracovných skupín bezpečnostné štítky a preukázateľne ich nepoučil o výzve k opatrnosti a ostražitosti, nezabezpečil dostatočne informovanie o fakte, či sa v čase odchodu vlaku zo železničnej stanice C. druhá pracovná skupina už nachádza mimo priestoru ohrozenia, kde im nehrozilo nebezpečenstvo spojené s chodom vlaku, obv. H. Z. ako vedúci druhej pracovnej skupiny dostatočne nezabezpečil ustanovenie o odstúpení z priestoru možného ohrozenia v čase do 6.30 hod., neinformoval výpravcu ŽST C. o nasadení ľahkého koľajového prostriedku, nedostatočne zabezpečil vykonanie opatrení súvisiacich s odstránením predmetu novej kolízie, nebol dostatočne pozorný a ostražitý pri zaistení bezpečnosti pracovnej skupiny, neurobil preukázateľný zápis o obsahu poučenia do svojho záznamníka BOZP, zúčastnil sa priamo na premiestnení ľahkého koľajového prostriedku na pracovné miesto priamo v priestore možného ohrozenia, nevykonával preukázateľné poverenie a poučenie pracovníka bezpečnostnej hliadky do záznamníka BOZP a obv. S. G. sa ako rušňovodič osobného vlaku v úseku s prechodne obmedzenou rýchlosťou pohyboval rýchlosťou vyššou ako dovoľuje prechodné obmedzenie rýchlosti, nevaroval osoby v blízkosti koľaje

pomocou húkačky na hnacom dráhovom vozidle, dostatočne nesledoval trať a návesti a zároveň nevykonával žiadne opatrenia, ktorými by mohol zamedziť nehodovej udalosti v dôsledku čoho došlo čelnou časťou prichádzajúceho osobného motorového vlaku O. XXXX k zachyteniu traťového robotníka F. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T., O. č. XXX/XX, v tom čase pracovníka dodávateľskej firmy M. s.r.o. so sídlom R., ul. O. č. X, ktorý nestihol vystúpiť mimo koľaj a nachádzal sa v priestore ohrozenia, pričom tento utrpel poranenia lebečných kostí, roztrhnutie väzov hlavovo-krčného spojenia s roztrhnutím predĺženej miechy, vnútrohruďné poranenia s roztrhnutím srdca, pľúc, pričom v dôsledku úrazovo-krvavého šoku zraneniam podľahol na mieste nehody, zároveň pri nehode došlo aj k zraneniu traťového robotníka R. V., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. č. XXX, v tom čase pracovníka dodávateľskej firmy M. s.r.o. so sídlom R., ul. O. č. 1, ktorý utrpel odreninu a krvnú podliatinu predkolenia ľavej dolnej končatiny s dobou liečby a PN od 13. 6. 2009 do 25. 6. 2009, čím obvinený Ing. J. R. svojím konaním porušil ustanovenie článku 169 predpisu BzI - bezpečnosť zamestnancov v podmienkach ŽSR a T. Z. svojím konaním porušil ustanovenie článku 1237 predpisu Ž 1 - Pravidlá železničnej prevádzky, článkov 150, 165, 209 písm. c/, d/, 213 písm. e/, 219, 230 písm. b/ predpisu Bz 1 - Bezpečnosť zamestnancov v podmienkach ZSR a S. G. svojím konaním porušil ustanovenie článkov 170, 303 predpisu ŽI - Pravidlá železničnej prevádzky, § 41 bod 1 písm. f/, i/ vyhlášky Ministerstva dopravy pôšt a telekomunikácií SR č. 250/1997 Z. z. o dopravnom poriadku dráh.

Za to bol obvinenému S. G. okresným súdom uložený podľa § 149 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba v trvaní 2 (dvoch) rokov. Zároveň mu bol podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zák. uložený aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu rušňovodiča na železničiach na území Slovenskej republiky v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodené strany Všeobecná zdravotná poisťovňa v Banskej Bystrici a Sociálna poisťovňa, pobočka vo Zvolene boli so svojimi nárokmi na náhradu škody odkázané na občianskej súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obvinený S. G. a Krajský súd v Banskej Bystrici o jeho odvolaní rozhodol rozsudkom z 3. októbra 2012 sp. zn. 4 To 57/12 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. por. zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol vo veci sám tak, že uznal obvineného S. G. za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák. na základe skutku, že

dňa 13. 6. 2009 o 6.33 hod. v traťovom úseku železničnej trate č. XXX v medzistaničnom úseku Železničná stanica C. - zastávka T., v kilometrickej polohe XX,XXX v dôsledku toho, že už právoplatne odsúdený Ing. R. ako vedúci prác nevydal príslušným vedúcim pracovných skupín bezpečnostné štítky a preukázateľne ich nepoučil o výzve k opatrnosti a ostražitosti, nezabezpečil dostatočne informovanie o fakte, či sa v čase odchodu vlaku zo železničnej stanice C. druhá pracovná skupina už nachádza mimo priestoru ohrozenia, kde im nehrozilo nebezpečenstvo spojené schodom vlaku, už právoplatne odsúdený H. Z. ako vedúci druhej pracovnej skupiny dostatočne nezabezpečil ustanovenie o odstúpení z priestoru možného ohrozenia v čase do 6:30 hod., neinformoval výpravcu ŽST C. o nasadení ľahkého koľajového prostriedku, nedostatočne zabezpečil vykonanie opatrení súvisiacich s odstránením predmetu možnej kolízie, nebol dostatočne pozorný a ostražitý pri zaistení bezpečnosti pracovnej skupiny, neurobil preukázateľný zápis o obsahu poučenia do svojho záznamníka BOZP, zúčastnil sa priamo na premiestnení ľahkého koľajového prostriedku na pracovné miesto priamo v priestore možného ohrozenia, nevykonával preukázateľné poverenie a poučenie pracovníka bezpečnostnej hliadky do záznamníka BOZP v dôsledku čoho výpravca ŽST C. O. O. nevydal všeobecný rozkaz s uvedením miesta obmedzenej rýchlosti a nebola tak osadená návesť 148, Pracovné miesto pískajte, tabuľa označujúca začiatok prechodného obmedzenia traťovej rýchlosti a tabuľa označujúca koniec prechodného obmedzenia traťovej rýchlosti a obv. S. G. sa ako rušňovodič osobného vlaku v úseku s prechodne obmedzenou rýchlosťou pohyboval rýchlosťou vyššou ako dovoľuje prechodné obmedzenie rýchlosti, nevaroval osoby v blízkosti koľaje pomocou húkačky na hnacom dráhovom vozidle, dostatočne nesledoval trať a návesti a zároveň nevykonával žiadne opatrenia, ktorými by mohol zamedziť

nehodovej udalosti v dôsledku čoho došlo čelnou časťou prichádzajúceho osobného motorového vlaku O. XXXX k zachyteniu traťového robotníka F. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom T., O. č. XXX/XX, v tom čase pracovníka dodávateľskej firmy M. s.r.o. so sídlom Zvolen, ul. O. č. 1, ktorý nestihol vystúpiť mimo koľaj a nachádzal sa v priestore ohrozenia, pričom tento utrpel poranenia lebečných kostí, roztrhnutie väzov hlavovo-krčného spojenia s roztrhnutím predĺženej miechy, vnútrohrudné poranenia s roztrhnutím srdca, pľúc, pričom v dôsledku úrazovo krvácavého šoku zraneniam podľahol na mieste nehody, zároveň pri nehode došlo aj k zraneniu traťového robotníka R.W., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. č. XXX, v tom čase pracovníka dodávateľskej firmy M. s.r.o. so sídlom Zvolen, ul. O. č. 1, ktorý utrpel odreninu a krvnú podliatinu predkolenia ľavej dolnej končatiny s dobou liečby a PN od 13. 06. 2009 do 25. 06. 2009, čím už právoplatne odsúdený Ing. J. R. svojím konaním porušil ustanovenie článku 169 predpisu BzI - bezpečnosť zamestnancov v podmienkach ŽSR a odsúdený T. Z. svojím konaním porušil ustanovenie článku 1237 predpisu Ž 1 - Pravidlá železničnej prevádzky, článkov 150, 165, 209 písm. c/, d/, 213 písm. e/, 219, 230 písm. b/ predpisu BzI - Bezpečnosť zamestnancov v podmienkach ŽSR a S. G. svojím konaním porušil ustanovenie článkov 170 303 predpisu Ž1 - Pravidlá železničnej prevádzky, § 41 bod 1 písm. f/, i/ Vyhlášky Ministerstva dopravy pôšt a telekomunikácií SR č. 250/1997 Z. z. o dopravnom poriadku dráh.

Za to bol obvinenému S. G. krajským súdom uložený podľa § 149 ods. 1 Tr. zák., za použitia § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. boli poškodené strany Všeobecná zdravotná poisťovňa Banská Bystrica a Sociálna poisťovňa, pobočka Zvolen s nárokmi na náhradu škody odkázané na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený S. G. prostredníctvom obhajcu JUDr. Mariana Dzurošku dňa 4. februára 2013 na Okresnom súde v Lučenci dovolanie, ktoré oprel o dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por.

Obvinený považuje záver súdov, že jeho konanie bolo v príčinnej súvislosti s následkom smrti poškodeného F. N. a zranenia poškodeného R.W. za neprijateľný a nezodpovedajúci skutočnému stavu veci. Je toho názoru, že orgány činné v trestnom konaní porušili ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo na obhajobu a tým vznikli závažné pochybnosti o správnosti skutkových zistení a tým aj pochybnosť o tom, či napadnutým rozsudkom neboli porušené ustanovenia Trestného zákona a či skutočne jeho konanie bolo v priamej príčinnej súvislosti so vzniknutým následkom.

Považuje za absurdné, aby osoby zabezpečujúce bezpečný presun vlakovéj súpravy, najmä výpravca najbližšej stanice, vôbec pustili na trať vlakovú súpravu, na ktorej sa nachádza v priestore možného ohrozenia veľká skupina neplánovane pohybujúcich sa ľudí a navyš so strojmi na koľajisku, po ktorej vlaková súprava má riadne časovo plánovaný presun bez toho, aby na to špeciálnym písomným rozkazom a príslušnými návěstiami a návěstidlami upozornili rušňovodiča.

Zo strany osôb, ktoré sa na tomto presune podieľali bolo nezodpovedné, že tento presun vôbec umožnili a to práve v čase, keď jednoznačne o pravidelnom presune vlakovéj súpravy vrátane presného času vedeli. Uviedol, že súdom akcentovaná obmedzená rýchlosť nebola nariadená kvôli tomu, že sa na trati mali nachádzať v priestore možného ohrozenia ľudia, ale len kvôli technickým parametrom trate. Išlo o všeobecný rozkaz vydaný na začiatku jazdy a pre viacero úsekov. Pokiaľ sa však v priestranstve možného ohrozenia mali nachádzať ľudia, bolo nevyhnutné vydať špeciálny písomný rozkaz výpravcu najbližšej stanice a zabezpečiť tomu zodpovedajúce traťové vyznačenie návěstiami a návěstidlami, čo v danom prípade nebolo.

Podľa obvineného z dôkaznej situácie malo byť nepochybné, že aj všeobecný rozkaz o znížení rýchlosti pre technické parametre trate na spornom úseku nebol zo strany zodpovedných osôb potvrdený príslušnými návěstiami a návěstidlami a navyše kamene vyznačujúce kilometrickú polohu začiatku a

konca obmedzenej rýchlosti boli nečitateľné, čo mali konštatovať aj príslušní pracovníci inšpekcie bezpečnosti pri práci.

Obvinený v tejto súvislosti namietal, že sa súd nevyrovnal so zistením, že príslušné návestie na zníženie rýchlosti pre technické parametre sa v rozpore s predpismi nachádzalo ešte pred železničnou stanicou C., a čo je ešte dôležitejšie, že toto nezodpovedalo všeobecnému písomnému rozkazu, keď podľa neho malo ísť len o prechodné zníženie rýchlosti na danom úseku, kým vyložené návestie signalizovalo trvalé zníženie rýchlosti a jednoznačne bolo zavádzajúce.

Súd sa podľa neho nevyrovnal ani s jeho obhajobou, že označenie začiatku a konca prechodného obmedzenia rýchlosti nevidel a to pravdepodobne z dôvodu, že toto označenie bolo prekryté. Uviedol, že podľa výpovedí svedkov tieto značky boli v minulosti prekryté a až tesne pred nehodovým dejom malo dôjsť k ich odkrytiu. Vyčítal súdu, že jeho argumentáciu prečo orgány činné v trestnom konaní si od kompetentných nevyžiadali príslušné písomné podklady o tom, kedy boli tieto značky osadené, kedy boli zakryté a kedy a na čí príkaz odkryté neakceptoval a nedoplnil v tomto smere dokazovanie.

Vychádzal z toho, že závažné pochybenia osôb realizujúcich presun pracovníkov a strojov po trati v kritickom čase boli jednoznačne preukázané a aj to, že na túto skutočnosť žiadnym spôsobom, či už špeciálnym rozkazom, návestidlami či návestiami alebo ústne zo strany výpravcu, či inej osoby, upozornený nebol a výpravcom bol na trať vypravený s tým, že na trati a v priestore možného ohrozenia sa nič nenachádza. Evidentne teda vzniknutý následok bol v príčinnej súvislosti s konaním osôb zabezpečujúcich presun ľudí a techniky po trati v priestore možného ohrozenia ako aj ich nečinnosť voči jeho osobe riadiacej vlakovú súpravu po takejto trati.

Súd sa však, podľa neho, v odôvodnení napadnutého rozsudku s touto jeho argumentáciou nevyrovnal a nezdôvodnil, prečo táto jeho obhajoba neobstojí.

Namietal ďalej, že súd sa dostatočne nevyrovnal ani s tou časťou jeho obhajoby, že k zrážke došlo v zákrute, a teda na mieste, kde ešte nebola prechodne obmedzená rýchlosť vlakovej súpravy. Považuje za závažné porušenie práv jeho obhajoby, keď napriek jeho obvineniu, na rozdiel od ostatných obvinených, mal znemožnené zúčastniť sa aktívne vyšetrovacieho pokusu na mieste samom a označiť miesto, kde počul náraz, ťuknutie do súpravy a vyjadriť sa aj k ďalším okolnostiam prípadu.

Poukazoval na to, že orgány činné v trestnom konaní, ani súd, sa nezaoberali skutočnosťou, že na rušni sa nezistili žiadne biologické stopy, a teda nie je vylúčená jeho obhajoba, že najskôr došlo k nárazu len do presúvaného pracovného stroja, ktorý už musel byť mimo trate a len zasahoval do priestoru ohrozenia. Má o tom svedčiť aj výpoveď svedka H., ktorý dokazoval, že pracovný stroj sa nachádzal pred telom nebohého a bol doslova zakrytý v priekope v zemi. Je podľa neho viac ako nepravdepodobné, aby zistené poškodenie rušňa bolo spôsobené nárazom do tela človeka.

Súd sa, podľa obvineného, nevyrovnal ani s existujúcim rozporom medzi rozborom záznamu elektronického rýchlomeru vypracovaného Ing. M. O. a všeobecným rozkazom o znížení rýchlosti na kritickom mieste. Podľa všeobecného rozkazu znížená rýchlosť mala byť v kilometrických polohách od 82.750 do 83.100, čo predstavuje 350 m. Podľa rozboru záznamu však začiatok pomalej jazdy mal byť v kilometrickej polohe 33.732 a koniec pomalej jazdy v polohe 34.066, čo predstavuje 334 m, t.j. o 16 m menej oproti všeobecnému rozkazu. Zdôraznil, že tieto údaje tvorili podklad aj pre vypracovanie znaleckého posudku Ing. Petrom Blahom. Keďže tento znalec sa s týmto rozdielom nevysporiadal, obvinený vyslovil vážne pochybnosti o správnosti záverov tohto posudku a vzhľadom na konštatovaný posun o 16 metrov aj presného určenia miesta zrážky.

Obvinený je toho názoru, že súd po zistení týchto nezrovnalostí mal opätovne pribrať do konania Ústav súdneho inžinierstva VŠD a S v Žiline, pretože tieto poznatky sa stali známe až po vydaní uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 To 38/11 z 18. januára 2012, ktorým bolo pôvodné uznesenie okresného súdu o tejto otázke zrušené.

Na základe uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1, z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por. vyslovil porušenie zákona napadnutým rozsudkom a konaním, ktoré mu predchádzalo, v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ a d/ Tr. por., § 322 ods. 3 Tr. por., § 34 ods. 2 Tr. por. a § 149 ods. 1 Tr. zák. v jeho neprospech a aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry v Lučenci. V ňom uviedol, že právo na obhajobu obvineného porušené nebolo. V predmetnej veci nešlo o povinnú obhajobu. Obvinený si obhajcu zvolil a zúčastňoval sa spolu s ním procesných úkonov, čím boli v plnom rozsahu vytvorené podmienky na uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu. Nie je preto daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Prokurátor poukázal na to, že sudy podrobne uviedli a zdôvodnili, ako sa vysporiadali s jednotlivými dôkazmi a to s výpoveďami svedkov H. Z., R.W., Ing. M. R. a ďalších svedkov, ako aj so znaleckými posudkami z odboru súdneho lekárstva a z odboru železničnej dopravy, pričom bez akýchkoľvek pochybností bolo preukázané, že obvinený S. G., hoci prevzal všeobecný rozkaz, na základe ktorého mal ísť v určenom traťovom úseku rýchlosťou 30 km/hod., a ktoré miesto začiatku prechodného obmedzenia traťovej rýchlosti bolo riadne označené príslušnou tabuľkou, išiel v mieste zrážky rýchlosťou 75 km/hod. Na základe takto vykonaného dokazovania krajský súd rozhodol, že konanie obvineného S. G. bolo v príčinnej súvislosti s následkom smrti poškodeného F. N., čím sa obvinený dopustil prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák.

Prokurátor ďalej poukázal na to, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. možno uplatniť, len ak je napadnuté rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací, pretože dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Preto iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Preto prokurátor navrhol dovolanie obvineného S. G. odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., lebo dôvody uvádzané obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por. nie sú dané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvineného S. G. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V predmetnej trestnej veci dovolanie obvineného nenapĺňa ním uvádzané dovolacie dôvody.

Právo na obhajobu obvineného zásadným spôsobom nebolo porušené, dokonca sa nezisťuje ani menej závažné porušenie práva na obhajobu, lebo z obsahu spisového materiálu vyplýva, že práva dané Trestným poriadkom obvinenému a zvolenému obhajcovi obvineného boli v plnej miere dodržané.

Skutočnosti nezodpovedá ani tvrdenie obvineného, že nemal možnosť na mieste samom pri vyšetrovacom pokuse uviesť dôležité skutočnosti z jeho pohľadu týkajúce sa dôležitých okolností dopravnej nehody. Po začatí trestného stíhania, v rovnakom postavení svedkov, ako ostatní účastníci predmetnej nehody pri zisťovaní jej príčin, on i ďalšie osoby už skôr odsúdené mali možnosť ukázať priebeh skutkového deja podľa toho, ako ho sami vnímali. To, že po vznesení obvinenia nebol takýto dôkaz, po zvolení si obhajcu obvineným zopakovaný, neznamenal zásadné porušenie práva na obhajobu. V rámci práva na obhajobu obvinený mal možnosť navrhovať vykonanie dôkazov a aj navrhol doplniť dokazovanie, pričom dôkaz prečítaním odborného vyjadrenia znalca Ing. Jozefa Gašparíka bol aj krajským súdom vykonaný a na základe takto doplneného dokazovania krajský súd upravil skutkovú vetu rozsudku prvostupňového súdu tak, ako to vyplýva zo znenia napadnutého rozsudku. To, že hodnotenie dôkazov súdmi nebolo totožné s predstavou obvineného alebo nevykonanie ním navrhovaného dôkazu pribratím do konania znaleckého ústavu, neznamená porušenie práva na obhajobu.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod uvádzaný v dovolaní podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., je nutné zdôrazniť, že rozsah prieskumného oprávnenia dovolacieho súdu je v zmysle vyššie citovaného ustanovenia obmedzený na právne posúdenie ustálených skutkových zistení. Dovolací súd nie je legitimovaný posudzovať ani úplnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní, ako na to správne poukázal vo svojom vyjadrení k dovolaniu prokurátor okresnej prokuratúry.

Z obsahu dovolania obvineného vyplýva, že sa fakticky v ňom len formálne odkazuje na znenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. V skutočnosti sa obvinený domáha toho, aby na základe iného hodnotenia dôkazov, čo je zrejme z celých pasáží odôvodnenia dovolania, v ktorých poukazuje na rozpory vo vykonaných dôkazoch, na iné hodnotenie znaleckých posudkov, bol vlastne urobený iný skutkový záver a síce v základnej predstave obvineného taký, že nie je daná príčinná súvislosť medzi jeho konaním a následkom, ktorý nastal pri dopravnej nehode.

Treba však zdôrazniť, že do rozsahu dokazovania a skutkových zistení súdov prvého a druhého stupňa spadajú aj otázky ustálenia príčinnej súvislosti medzi konaním obvineného a následkom tohto konania ako obligatórneho znaku objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu. Rovnako do toho rámca spadá aj otázka zavinenia, čo je otázka skutková. Všetky tieto znaky sú vyjadrené v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Tým, že krajský súd doplnil skutkovú vetu aj o konanie, resp. zanedbanie povinného konania i ďalšej osoby, a to výpravcu železničnej stanice C. O. O. v dôsledku predchádzajúceho porušenia povinností už odsúdených osôb Ing. R. a H. Z., nijako sa nedotkol zavineného konania obvineného S. G. ustáleného už v rozsudku súdu prvého stupňa.

Zavinenie obvineného S. G. je vyjadrené tým, že porušil príkaz obmedzenej rýchlosti v danom kritickom úseku stanovenej na 30 km/hod. a išiel vyššou rýchlosťou, ďalej, že dostatočne nesledoval trať a návestie, nevaroval osoby v blízkosti koľaje pomocou húkačky dráhového vozidla a nevykonával žiadne opatrenia, ktorými by mohol zamedziť nehodovej udalosti.

Tým, že predtým došlo k porušeniu povinností iných subjektov a že ich konanie sa tiež podieľalo na spôsobenom následku neznamená, že došlo k prerušeniu, resp. nenaplneniu príčinnej súvislosti medzi konaním obvineného S. G. a spôsobeným následkom. Zo skutkovej vety napadnutého rozsudku vyplýva, že k následku došlo kumuláciou viacerých príčin a to porušením povinností zo strany viacerých osôb, ale nie to, že by nebolo vyjadrené zavinenie pokrývajúce aj príčinnú súvislosť medzi konaním obvineného S. G. a následkom tohto konania spočívajúcim v smrti jedného z poškodených.

Skutok uvedený v obžalobe i v rozsudku súdu prvého stupňa a napokon aj v rozsudku krajského súdu mohol byť posúdený tak, ako to urobil Okresný súd v Lučenci ako prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Podstatné prekročenie povolenej rýchlosti spolu s nedostatočným sledovaním trate pri jazde osobným motorovým vlakom možno považovať za porušenie dôležitej povinnosti vyplývajúcej zo zamestnania obvineného a uloženej podľa zákona v zmysle § 138 písm. h/ Tr. zák., a teda za závažnejší spôsob konania podľa § 149 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Skutočnosť, že miera zavinenia obvineného S. G. bola podľa krajského súdu znižovaná spoluzavinením aj iných osôb, sa mohla odrážať v uloženom treste, ale materiálne obmedzenie hranice prečinu uvedené v § 10 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná, sa vzťahuje len na posúdenie skutku buď ako prečinu, pokiaľ je jeho závažnosť vyššia ako nepatrná alebo žiadneho trestného činu. Toto ustanovenie nemožno aplikovať v rovnakom rozsahu ako ustanovenie § 88 predchádzajúceho Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005, podľa ktorého na okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, prihliadne sa len vtedy, keď pre svoju závažnosť podstatne zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť.

Z tohto pohľadu sa javil postup krajského súdu skôr ako porušenie zákona v prospech obvineného S. G. a nie naopak, ako sa domáhal jeho vyslovenia obvinený S. G.. Dovolanie v neprospech obvineného nebolo oprávneným subjektom podané, a tak na napadnutom rozhodnutí nemožno nič meniť.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V posudzovanej veci dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por. u obvineného S. G. neboli naplnené, a preto na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.